

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 55/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **ŠK-PEXIM, s.r.o.**, Fejova 3, Košice, zastúpeného CORVIN LEGAL s. r. o., Thurzova 1524/6, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-48Er/1935/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-48Er/1935/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** primerané finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Košice **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestskému súdu Košice **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. K2-48Er/1935/2016 konal bez zbytočných prietahov.
4. Mestský súd Košice **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **442,38 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 15. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. K2-48Er/1935/2016. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 3000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v exekučnej veci sťažovateľa ako oprávneného proti povinnej v 3. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinná“) je mestským súdom pod sp. zn. K2-48Er/1935/2016 vedené exekučné konanie o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť sťažovateľovi istinu vo výške 365 133,10 eur.

3. Dňa 10. októbra 2023 mestský súd doručil sťažovateľovi výzvu z 28. septembra 2023 na vyjadrenie k odvolaniu povinnej z 12. februára 2020 proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 11. novembra 2019, ktorým okresný súd o návrhu povinnej na zastavenie a odklad už uvedenej exekúcie rozhodol tak, že návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol a odklad exekúcie povinnej nepovolil.

4. Povinná doručila odvolanie okresnému súdu 17. februára 2020, pričom mestský súd doručil toto odvolanie s výzvou na vyjadrenie sťažovateľovi 10. októbra 2023, t. j. po uplynutí 1131 dní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní z dôvodu zbytočných prietáhov pri úkonoch exekučného súdu ako súdu prvej inštancie v odvolacom konaní, keď odvolanie povinnej bolo sťažovateľovi doručené po troch rokoch a ôsmich mesiacoch.

6. Sťažovateľ argumentuje, že po podaní odvolania povinnou mestský súd (pôvodne okresný súd) bez akéhokoľvek dôvodu nepostupoval tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v súlade so zásadou hospodárnosti a efektívnosti konania, nevykonal v primeranej lehote úkony v súlade s § 373 až § 375 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), najmä, no nie výlučne spočívajúce v doručení odvolania oprávnenému na vyjadrenie ani ďalšie na to nadväzujúce úkony v zmysle Civilného sporového poriadku, a rovnako tak v rozpore s § 377 CSP po vykonaní úkonov podľa § 373 až § 375 CSP nepredložil bezodkladne vec odvolaciemu súdu. Postupom mestského súdu tak došlo k vzniku zbytočných prietáhov a pretrvávajúcemu stavu právnej neistoty sťažovateľa.

7. Predmetná vec nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitá, keď exekučné konanie je konaním nesporovým, jeho úlohou je zabezpečenie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. V exekučnom konaní medzi účastníkmi nie je sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky povinnej, keďže už o nich bolo rozhodnuté exekučným titulom, preto nejde o vec právne ani skutkovo náročnú. Povinná sa návrhom v rámci napadnutého konania domáhala zastavenia exekúcie z dôvodu materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, ktorý „odôvodnila skutočnosťami, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu, a ktoré... konajúci súd v konaní ani nebol príslušný skúmať“. Do rozhodnutia o tomto návrhu zároveň požiadala o odklad exekúcie. O predmetnom návrhu exekučný súd rozhodol v relatívne krátkom čase, čo svedčí o tom, že nešlo

o vec skutkovo či právne zložitú, *«pričom súd posudzoval de facto „iba“ existenciu dôvodu na zastavenie exekúcie, ktorú je okrem iného povinný skúmať v priebehu celého exekučného konania.»*. Následne povinná podala odvolanie exekučnému súdu, ktorý mal predmetnú vec naštudovanú a ozrejmenú, a tak sa mal vysporiadať len s daným odvolaním a vykonať úkony v zmysle Civilného sporového poriadku.

8. Sťažovateľ ani povinná svojím konaním nijako neprispeli k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, boli počas celého konania aktívni. Vyslovene išlo o pochybenie zo strany exekučného súdu, ktorý nekonal podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, čím spôsobil zbytočné priet'ahy. Sťažovateľ spočiatku ani fakticky nemal možnosť ovplyvniť rýchlosť napadnutého konania, *„keďže mu nedoručením Odvolania po dobu 1131 dní bolo znemožnené vykonávať jeho procesné práva a povinnosti...“*.

9. Mestský súd svojou bezdôvodnou nečinnosťou v rozsahu vyše 1000 dní porušil označené práva sťažovateľa a spôsobil tak pretrvávajúci stav právnej neistoty.

10. Svojou nečinnosťou exekučný súd znemožnil sťažovateľovi domôcť sa vymoženía uloženej povinnosti (zaplatenia istiny vo výške 365 133,10 eur), *„čo má vzhľadom na výšku vymáhanej sumy nepochybne vplyv aj na samotný riadny výkon podnikateľskej činnosti oprávneného, uskutočňovanie jeho podnikateľských zámerov či riadne plnenie jeho záväzkov. Z uvedeného dôvodu oprávnený považuje adekvátne, aby mu bolo v tejto veci zároveň priznané primerané finančné zadosťučinenie...“*.

11. Relevantné je, že ústavný súd už nálezom č. k. IV. ÚS 490/2023-24 zo 7. novembra 2023 (na základe ústavnej sťažnosti povinnej) rozhodol, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo povinnej na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, prikázal mestskému súdu konať v danej veci bez zbytočných priet'ahov a povinnej priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 55/2024-11 zo 6. februára 2024 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

13. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala podpredsedníčka mestského súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1 SprV/160/2024 zo 7. marca 2024 vymedzila priebeh napadnutého konania, pričom uviedla, že exekučný súd na návrh povinnej rozhodol tak, že nepovolil odklad exekúcie týkajúci sa povinnej a jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie podala povinná odvolanie. Uznesenie vo výroku I nadobudlo právoplatnosť 29. januára 2020.

14. Dňa 25. februára 2020 bol exekučnému súdu doručený podnet súdneho exekútora na zastavenie exekúcie v časti. O tomto návrhu rozhodol mestský súd 24. júla 2023 tak, že exekúciu proti povinnému v 1. rade zastavil (výrok I) a povolil odklad exekúcie proti povinnému v 1. rade

do právoplatnosti uvedeného rozhodnutia (výrok II). Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. augusta 2023.

15. Na návrh súdneho exekútora na zastavenie exekúcie vo vymedzenej časti doručený 16. augusta 2023 mestský súd rozhodol 26. septembra 2023 tak, že exekúciu proti povinnému v 2. rade vyhlásil za neprípustnú a exekúciu proti povinnému v 2. rade zastavil.

16. Dňa 28. septembra 2023 mestský súd zaslal odvolanie povinnej sťažovateľovi. Dňa 17. októbra 2023 bol spis doručený ústavnému súdu, keďže povinná podala ústavnú sťažnosť. Spis bol vrátený mestskému súdu 2. novembra 2023. Mestský súd vyzval 7. novembra 2023 právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie splnomocnenia v súlade s § 23 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov a zároveň doručoval vyjadrenie sťažovateľa k odvolaniu povinnej na vyjadrenie. Toto vyjadrenie bolo doručené mestskému súdu 22. novembra 2023 a následne ho zaslal 28. novembra 2023 sťažovateľovi. Vyjadrenie sťažovateľa doručené 11. decembra 2023 následne 2. januára 2024 oznámil na vedomie povinnej. Dňa 2. februára 2024 mestský súd predložil súdny spis na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Košiciach. Súdny spis bol mestskému súdu vrátený 6. marca 2024 s uznesením zo 4. marca 2024, ktorým krajský súd zrušil uznesenie exekučného súdu v napadnutom výroku II o zamietnutí návrhu povinného v 3. rade na zastavenie exekúcie a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mestský súd toto uznesenie doručoval 6. marca 2024 účastníkom konania.

17. Z uvedeného prehľadu vyplýva, že exekučný súd od podania odvolania povinnej, t. j. od 17. februára 2020, zaslal toto odvolanie na vyjadrenie sťažovateľovi až 28. septembra 2023. Na základe tejto nečinnosti podpredsedníčka mestského súdu 11. októbra 2023 nariadila dohľad nad ďalšou plynulosťou napadnutého konania v dvojtyždňových intervaloch. Podpredsedníčka mestského súdu uplatnenú sumu finančného zadost'učinenia považuje za neprimeranú.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní mestského súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu mestského súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

19. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom exekučnom konaní, pričom sťažovateľ namieta nečinnosť exekučného súdu po podaní odvolania povinnej.

20. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

21. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

22. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

23. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

24. Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasti základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

25. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti vecí ústavný súd vychádzal z toho, že napadnutým konaním je exekučné konanie, v ktorom ide o vymożenie peňažného plnenia. Svojím charakterom sa nevymyká bežným exekučným konaniam s týmto predmetom. Exekučné konania ako také je spravidla potrebné považovať za konania po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché. O spore účastníkov exekučného konania totiž bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom na nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nie je sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule. V napadnutom konaní ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej alebo právnej zložitosti vecí. Z hľadiska významu vecí pre sťažovateľa nejde o privilegovaný typ konania, v ktorom by sa vyžadovala osobitná rýchlosť konania súdu.

26. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie s'ťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie s'ťažovateľa, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní. Po doručení odvolania povinnej reagoval s'ťažovateľ na výzvy mestského súdu – zaslal svoje vyjadrenia, resp. doručil požadované plnomocenstvo v adekvátnych lehotách.

27. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, je postup exekučného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

28. S'ťažovateľom namietaný postup exekučného súdu sa týka len jeho postupu po podaní odvolania povinnou, t. j. po 17. februári 2020, keď toto odvolanie bolo doručené pôvodne okresnému súdu. Podpredsedníčka mestského súdu vymedzuje procesný postup exekučného súdu do odoslania odvolania povinnej s'ťažovateľovi, čo sa týka týkajúci sa rozhodovania týkajúceho sa povinných v 1. a 2. rade. Táto procesná aktivita sa vzťahuje na obdobie júla, augusta a septembra 2023, t. j. nijako nekoliduje s časovo až následným zaslaním odvolania povinnej 28. septembra 2023 s'ťažovateľovi a ani nijako neospravedľňuje, prípadne nevysvetľuje ústavne neakceptovateľnú nečinnosť exekučného súdu v rozsahu troch rokov a ôsmich mesiacov. Po doručení odvolania povinnej s'ťažovateľovi možno postup mestského súdu v napadnutom konaní hodnotiť ako ústavne akceptovateľný, keď vyjadrenia účastníkov doručoval protistrane v primeraných časových odstupoch vrátane následného predloženia veci krajskému súdu ako odvolaciemu súdu a následného doručenia kasačného rozhodnutia krajského súdu účastníkom napadnutého konania.

29. Na podklade skutočností uvedených v bodoch 25 až 28 tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že mestský súd (pôvodne aj okresný súd) bol v napadnutom konaní pri vykonávaní úkonov súdu prvej inštalcie v odvolacom konaní nečinný v rozsahu troch rokov a ôsmich mesiacov. Jeho nečinnosť spočívala v nedoručení odvolania povinnej s'ťažovateľovi, t. j. išlo o jednoduchý procesný úkon, bez toho, aby existoval jediný objektívny dôvod, ktorý by ospravedlnil uvedené obdobie nečinnosti, prípadne aspoň jej časť. Exekučný súd teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa ako účastníka daného exekučného konania, hoci mu v tom nebránila žiadna zákonná alebo iná objektívna príčina. Nečinnosťou exekučného súdu tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

30. V čase rozhodovania ústavného súdu krajský súd rozhodol o odvolaní povinnej tak, že zrušil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu povinnej na zastavenie exekúcie. Po vrátení veci mestskému súdu mestský súd doručil kasačné uznesenie krajského súdu účastníkom konania. V zmysle kasačného uznesenia bude povinnosťou mestského súdu opätovne rozhodnúť o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie aj posúdením materiálnych predpokladov vykonateľnosti notárskej zápisnice (exekučného titulu v napadnutom konaní). Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd

požiadavke sťažovateľa, aby prikázal mestskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov, vyhovel tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu [§ 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

33. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

34. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 10 tohto nálezu.

35. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech exekučného súdu hodnotil predovšetkým jeho nečinnosť v rozsahu troch rokov a ôsmich mesiacov týkajúcu sa jednoduchého procesného úkonu (doručenie odvolania povinnej) bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu, ktorý by aspoň čiastočne legitimizoval uvedenú nečinnosť. Z tohto hľadiska exekučný súd predĺžil obdobie právnej neistoty sťažovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní, v ktorom ide o vymoženie signifikantného peňažného plnenia. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 3 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 442,38 eur.

38. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. decembra 2023 (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie

a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2023 v sume 208,67 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2023 v sume 12,52 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 442,38 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2024

Libor Duľa
predseda senátu